

KEĎ JE ŠESTNÁSTEHO

Šestnásty jún je pre bežného tatromilca magický dátum. To sa môže, ako je známe, ísť už do vyšších značkovaných chodníkov aj oficiálne. Do tejto soboty to bolo pol roka načierno, lebo aj keď sme si obstarali rafinovane JAMES preukazy, zisťujeme, že sú nám vlastne skôr pre posilnenie sebavedomia a v konečnom dôsledku aj tak rozhoduje kontrolný orgán. No ale to sem nepatrí. Šestnásteho tohto začína nemenovanému pánu inštruktórovi - a nazvime ho Rišom - kúpeľný pobyt a keď sa s tým na bodoňkurze priznal, vedeli sme s Bartym, že len tak sa peľešiť v kúpeli nebude. No ono to zase tak moc roboty nedalo, Richard je človek ochotný a dobroprajný, má pre naše otravné snaženie pochopenie. No a keďže je tá sobota šestnásteho taká magická, veci sa rozbehli vo väčšom meradle, ako v trojici a zraz že o desiatej na *Zbojníčke*. Vybraný cieľ, rozumej Bartíkom navrhnutým Richardom schválený sa volá *Javorový štít*.

Poprad, TEŽ-ková časť nádražia, pol piatej. V nočnom rýchliku z juhozápadu sa mi zaspáť nepodarilo, skúšam to teraz na lavičke. Zbytočné snaženie, po piatej to vzdávam, za chvíľu sú tu východníci. Kupujem čiernu kávu sebe a kapučíno Betke, aby som ju takto po ránu potešil. Východníci košickí sú len dvaja, s Betkou sa blíži aj Ľuboš, pričom tá prvá menovaná kávu nepije. No nie je nevďačnica? Nie je, lebo nemôže, lebo Betka je nositeľ kladných vlastností, to je všeobecne v kruhoch SVTS známe. V Smokovci u lanovky počkáme Richarda a Denu. Obaja mali včera nehodu, Ríšovi niekto strčil do rúk na zapitie PET-ku od minerálky, pričom sa zákerne nezmienil, že neobsahuje pôvodnú, na obale propagovanú kvapalinu. Dena si nehodovú udalosť privodila dobrovolne a teraz kajúcne trpela. Úvodné tri kilometre po Hrebienok boli pre ňu čiastočným očistcom, s pribúdajúcou nadmorskou výškou sa postupne zotavovala. Niekde za odbočkou na modrú stretáme protiúdeho Milanka. Že sa stal majiteľom problému s kolenom a že zostupuje. Pozitívne myslenie neúčasťou tohto jeho neúnavného širitela tým trochu utrpí, ale čo sa dá robiť, ciele sú stanovené, treba ísť za nimi. Niekde u *Vareškoveho plesa* doháňame Jarina. Pot sa z neho leje a má dobrú náladu.

Zbojnica. Pred chatou na terase Barty a Ľuboš (pozor, treba rozlišovať Ľuboša a Ľuboša, teda aspoň pre potreby nášho článku. Ten prvý menovaný je Záhorák a mäččeň sa k nemu nehodí). Nocovali tu. Ľuboš bezmäččeňový, teda záhorácky je trochu netrpezlivý a vyráža napred. My neponáhľajúci až tak strašne moc, počkáme zbytok a ja si nechávam zopár nepotrebných vecí na chate, aby som to nemusel všetko ťahať hore. Peter Kalenskej - tiež inštruktorskej - s Palinom Hrehom vraj idú *Malou studenou*, teda *Priečnym sedlom* v protismere. Vymyslíme to tak, že Barty, ja, Ľuboš a Ľuboš - ktorý sa motá už niekde na obzore pôjdeme v prvej skupine s tým, že si niekde tam protismernú dvojicu vyzdvihneme. Alebo ona nás. Teda sa tam niekde vzájomne vyhladáme. Ostatníci, keď sa skompletizujú, pôjdu pod Ríšovým vedením. Dohonili sme teda napredovníka Ľuboša a pod *Javorovým sedlom* postojíme a napäto pozorujeme dve oranžové prilby, ako sa z ich majiteľmi zlaňujú od *Streleckých polí* smerom k nám. Keď už sme si na 90% istí, že sa jedná o našu „protidvojicu“, Barty napäté očakávanie nevydrží a šplhá snehovým polom do sedla. Ostatní ochotne vytvárame davovú psychózu a hore sa všetci vzájomne a súdružsky skompletizujeme, dokonca úplne kompletne, lebo nielen dvojica Peter & Pavol tu s nami sedí, ale aj Rišo team už siaha nám na pohory. Nuž dobre sa sedí, ale Ľuboš je tradične neposeda a zatiaľ čo sa v sedle rozprávajú vtipy, on so svojím typickým medvedím štýlom - pomaly a vytrvalo - vylieza po hrebene k výšinám. Neobsedím, vyliezam tiež a postupne sa dáva do stúpanie aj zbytok. Kalík cestou prelieza k žlabu a pravdepodobne študuje

možnosti zostupu, čo mňa trochu pletie, lebo si myslím, že treba ísť tadiaľ. Netreba. Treba jednoducho šplhať hore a nešpekulovať. No a vrchol. Podľa nepísaného „barty-bačovského“ pravidla vstupuje na špičku prvý ten, kto to vyšpekuloval a keďže *Javoráč* bol Bartíkov nápad, tak nech sa líbi.

S nadšením sebe vlastným lovím z bágla vlaječku dua *b&B*, na ktorú som konečne nezabudol, lebo som ju posledné výstupy síce poctivo nosil zašitú v báglovom bočáku, vôbec o tom netušiac. Kalenský jeden našu výzvu odfoťiť nás odmieta, lebo - ako sa nás snaží presvedčiť - on tu vôbec nie je, lebo on musí vyťahovať z batoha zvlhnutú výstroj, lebo si prepichol plechovkáča výzbrojou. Tým ale stráca možnosť zasahovať do ďalšej konverzácie, na čo sústavne zabúda. Nuž ale keď je zde neprítomen ... Pre nás je celkom zaujímavý pohľad na východ, kde sa šplhá na vrchol nevelký skromný človečik, ktorý je tu tiež neprítomný. Palino moc rečí nenarobí, Palino koná a už aj obaja my konáme za ním, lebo veď *Malý Javorový štít* je oddelený len *Javorovou škárou*. Lubo konštatuje, že načo by liezol na *Malý*, keď je na *Veľkom*, Peťo nemá čas, lebo je duchom neprítomný, zatiaľ čo telo suší handry skropené radlerom a ostaní sú ešte len na ceste hore. A keď už sme tam, padne aj úvaha nad *Hranatou vežou*, ale Paľo nám prezradí, že cez *Malý závrät* je to tam dóost' dole a dóost' potom hore. Vraciame sa späť a je nám ctou odfoťiť sa pri vlajke PREVYK-u, lebo už je tu kompletná zostava. Tá sa pred zostupom ešte raz rozkompletizuje a časť si odbehne na *Malý Javorový* no a potom dole k žlabu. Inštruktorsvo podumá a koná. Kalo zbuduje doubleštant, Richardo zlaňuje a naväzuje laná. Dohromady tri. Za ním priprúskovaný zliezam prvý, aby som po niekoľko metrovom páde zistil dve veci. Jednako že bude lepšie zostupovať čelom k žlabu a tiež, že mi to greenhornsky nejakú sekundu trvalo, než mi zaplo, že mám ten prúsik krucinál už pustiť, nech sa blokne. Posledný Kalík zostupoval neistený lanom, istený svojími znalosťami, skúsenosťami a schopnosťami, aby všetkých pomalších (pod spodnou hranicou troch dĺžok zviazaných lán, samozrejme) čo ešte neboli dole provokačne predbehol. No a keď sme boli kompletní, došlo mi, aký to nerozum krátkozraký som urobil, keď som sa rozhodol odľahčiť si bágel. Mohol som zostúpiť cez *Streleckú vežu*, alebo s ostatnými *Generálom*. Takto aby som sa vracal zase na chatu. A síce netrhal záhorácky kolektív, ale aj tak.

Všetci ... a viac než všetci, lebo sa nás tam zišlo dvojnásobok, lebo veď kadekoho to tento víkend vytiahlo von, sme sa aj tak zišli na jedinom - pre dnešný deň - rozumnom mieste, teda „u Katky“, čo je lokál vedľa smokoveckej nádražnej budovy. A Katka práve slúžila a keď si to človek zráta s výstupom, počasím, skvelou zostavou a Mimiho účasťou aspoň v hospode, keď už nie na Javoráči ... no ludkovia, vstup do sezóny ani nemohol byť láskavejší. Prvostupňový tatranský odznak VHT z Ríšových rúk bol mne a Bartíkovi bonusom a súkromnou radosťou (lebo veď skupinové radovanie zaváňa trochu klišé a pátosom, že?)

Pavol „Bača“ Benža